

Första steget

Det var ingen som egentligen kommenterade varför jag sa upp mig från ett välbetalt yrke på det fina IT-konsultföretaget. Några frågade och jag svarade men jag minns inte att jag fick någon kommentar. Kanske tänkte de att Roffe blivit spritt språngande galen, vad vet jag? Irene var i alla fall med på noterna och stödde mig fullt ut. Jag skulle bli författare medan jag ännu var frisk och hade glöden uppe. Oktober 2007 och sista dan som anställd IT-snubbe efter 34 år blev den 31:a december 2007. Planen var att fylla ut skrivandet med att bli egen konsult. Det borde väl vara både smart och ganska enkelt tänkte jag då.

I fjärran tornade ett hotfullt oväder upp i horisonten över tidens oändliga ocean, pensionsåldern. Jag var vid det årsskiftet 55 och strax ett år till på vägen mot det eviga ovädet då regn, rusk och kyla blir den eviga upplevelsen så snart man sticker ut näsan utanför dörren. Ska jag som Mulle dö inom en vecka efter att jag fyllt 65 så skulle det åtminstone ske med flaggan i topp. Jag skulle då invänta liemannen i förvisningen om att mina ord skulle finnas i evighet på ett och annat bibliotek. Även om jag skrev om IT så skulle mina ord kanske ännu längre fram i tiden betraktas som ett tidsdokument från en svunnen epok då datorerna formligen exploderade i var mans knä. Den tid då experterna, vars skara jag då tillhörde, abdikerade för den så kallade allmänheten på datoriserandets upphöjda altare.

Ibland undrade jag om jag var för sent ute? Det började komma skrivna ord via min dator om att boken som förmedlare av budskap skulle dö ut eftersom allt som skrivs i framtiden skulle hamna i den digitala världen. Med ett ryck på axlarna skrev jag vidare på min första bok om SharePoint. Då får väl min bok bli bland de sista i raden av

dammsamlade hyllvärmare. Bok skulle det bli, kosta vad det kosta ville. Jag skulle bara nå det första målet att sprätta paketet från det fina bokförlaget där min nya första bok låg i mörkret och väntade på mina lustfyllda ögon. Jag glömmmer det aldrig! Jag satt bara och fingrade på boken om SharePoint, luktade och tyckte mig känna doften av trycksvärta. Lyckan den dagen var fullständig! Den var så fin och mitt namn stod på framsidan i stora bokstäver. Min bok! Bläddrade lite förstrött och insåg plötsligt att jag redan läst boken! Jag som tidigare kastat mig över en ny bok och genast börjat läsa på det sätt som Irene tycker så illa om. Från pärm till pärm utan uppehåll annat än för att äta och sova eller gå på muggen.

”När du läser en bok är du dötråkig, det går inte ens att prata med dig”, brukar hon säga.

Men den där gången blev det inte så. Jag hade redan läst den, flera gånger dessutom letandes efter fel och brister i texten in i minsta detalj. Dessutom hade Jonas även läst den, min påtvingade korrekturläsare.

Jag minns min oerhörda irritation över IT-bokförlaget som inte fattade att jag skrivit den viktigaste boken för IT-branschen. Boken som satte SharePoint i organisationens totala sammanhang och som innehöll beskrivningar från verkligheten. Förstod de inte mitt slit att prata med ett antal jurister för att inte råka ut för att bli stämd eller göra våld på det livslånga avtal som jag skrev på när jag sa upp mig. Avtalet där jag dyrt och heligt skrev under på att inte avslöja något om min förre arbetsgivares kunder och affärer. Två jurister och några tidigare uppdragsgivare som gav sitt medgivande att jag inte gjort något åtalbart i form av skriven text. Jag var ibland skiträdd för samtalen och mejlutväxlingen med anledning av detta, men till min stora förvåning och lättnad så gick det hela bra. Jag fick ta bort en del

som inte på något vis försämrade bokens innehåll så jag kände mig på den säkra sidan.

Min första bok blev försenad. Två månader! Anledningen var det traditionella bokförlaget som refuserade mitt fina manus. De försenade min lycka att få min första bok i handen. Två månader! Jag blir irriterad än idag när jag tänker på det. Men trots allt var det lärorikt. Senare kunde jag läsa att så gott som alla framgångsrika författare någon gång blivit refuserad. Men då kunde jag inte ta det. Jag var tvärlilsk. Jag hade ju ett viktigt budskap att förmedla. Jag minns att jag idiotförklarade hela bokbranschen som helhet. Tur att man kan hitta allt på internet. Hur jag hittade mitt bokförlag som inte refuserar har jag glömt och det måste nog ha varit när ilskan att bli refuserad första gången hade lagt sig. Att ge upp och sluta skriva fanns inte. Det måste finnas andra vägar att uppfylla drömmen om att hålla första boken i handen. Det blev till slut en form av eget förlag med eget ekonomiskt risktagande och på den vägen är det.

Men jag har inte gett upp drömmen om att bli «riktig författare» med ett för branschen vanligt bokförlag i ryggen. Så drömmen lever men det gäller att planera och vara envis. Att ha plan A, B, C, D o.s.v. ända till bokstaven Z för att i sista hand göra allt själv igen. På så vis håller jag den drömmen vid liv.

Jag har nog fel egentligen eller så är det fel på min dröm. Är ett «vanligt» bokförlag egentligen en del av min dröm eller har jag redan nått fram? Jag har ju gudbevars redan fem böcker till försäljning ute på nätet samt en och annan bokhandel. Dessutom har jag kämpat in två av böckerna på de lokala biblioteken. Har jag nått målet så att jag lugnt kan invänta ovädret redan nu vid 59-års ålder? I helvete heller! Jag ska bara in i ett barnboksförlag och bli en så kallad er-

känd författare. För varje ord och mening som jag skriver så når jag nya insikter och färdigheter samt nya mål med mitt skrivande. Jag inser plötsligt att jag bara har börjat.